



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Petri Venerabilis Abbatis Cluniacensis; Illvstrivm
Miracvlorvm Libri II**

Petrus <Cluny, Abt>

Coloniæ, 1611

X. De Stephani, qui blancus dicebatur apparitione mirabili.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64969](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64969)

De Stephani, qui Blancus dicebatur, apparitione mirabili.

CAPVT X.

QUOD verò in primis dicturus sum, ab illis mihi personis relatū est, quorum testimonio non minus quam mihi ipsi credere compellabar. Vita enim vel conuersatio eorum hoc exigebat, vt non magis proprijs oculis quam eorum relationi, absque dubitatione aliqua, fidem accommodarem. Hi ergò mihi hoc retulerūt, fuisse apud Cluniacum quendam fratrem, qui Bernardus Sauinellus dicebatur. De quo referebant, quod licet aliquando in quibusdam leuiter se haberet, correptus tamen, vt regularis disciplinæ moris est, multa que tam verborum quam verberum opprobria passus, patientissimè tolerabat, seque mittem post flagella vultus & operis alacritate exhibebat. Is nocte quadam dum fratres in ecclesia nocturnas Deo laudes decantarent, de choro vbi cum alijs psalabat egressus, dormitorium petijt. Cuius gradus dum conscenderet, repente Stephanum qui vulgò Blancus vocabatur, olim monasterij sancti Ægidij abbatem, qui ante paucos dies de vita excelsat,

ferat, obuium habuit. Quem cum primo aspectu non cognoscens quemlibet alium esse crederet, quo proposuerat festinabat. At illa imago defuncti, quæ apparuerat, prior in verba prorumpens, quo pergis inquit? Sta, & quæ dicturus iam audi. Frater verò miratus & indignans, quod quasi contra regulam nocturnis horis & loco non congruenti talia monachus loqueretur, eius voces nutibus quibus poterat, comprimebat. Sed cum abbas ille defunctus, qui non vt taceret, sed vt loqueretur, aduenerat, magis ac magis instaret, compulsus eius importunitate frater substitit, & quis esset, vel quid sibi vellet, quæsiuit. Et ille. Sum (inquit) Stephanus dictus Sancti Ægidij abbas, qui in multis & ante abbatiam & postmodum deliqui, pro quibus modo poenas acerbis patior, ab illis per ineffabilem Dei misericordiam, si mihi subuentum fuerit, quàm citiùs eruendus. Oro ergò te vt Dominum abbatem & omnes fratres mea functus legatione depreceris, quatenus apud omnipotentem Deum pro mea liberatione preces effundant, & me quibus poterunt modis à tantis malis eripere satagant. Cumque frater respondisset, se quidem quod & ipse

& ipse rogabat facturum, nullum ta-^{*al.illo.}
men suæ relationi crediturum, is qui lo-
quebatur defunctus, adiecit. Vt nemo de
his quæ à te referenda sunt in aliquo du-
bitare possit, noueris te infra hos octo
dies de hac vita migraturum. Quod post-
quam eis prædixeris, subsequens rei ef-
fectus te vera dixisse demonstrabit. Di-
xit hoc, & statim ab oculis eius euauit.
At verò frater ille à dormitorio ad Eccle-
siam rediens, multumque mortis denun-
tiatione non immeritò sollicitatus, no-
ctem in huiusmodi meditatione transe-
git: facto mane, Priori primitus, deinde
venerabili ac sancto patri Hugoni, ad vl-
timum magno ac reuerendo fratrum
conuentui, quæ sibi iniuncta fuerant, pa-
tescit. Quod postquam ad omnium au-
res peruenit, sicut humanorum inge-
niorum usus est, de eadem re ferè sem-
per diuersa sapere, alij quidem credebant,
quàm plures ficta esse affirmabant: vni-
uersi tamen mortis illius quàm frater de-
nunciauerat indicium per illud ab omni
dubitatione purgandi, expectabant. Et ec-
ce sequenti die relator visionis morbo
corripitur: sensimque deficiens ad extre-
ma peruenit. Qui usque ad vltimum spi-
ritum constanter quæ dixerat affirmans,
infra

infra dies supradictos bono fine quieuit, sicque morte sua veritatis nuntium se fuisse comprobauit. Fratrum ergo congregatio post obitum relatoris de visione certificata, tam pro abbate defuncto quam pro eius nuntio multimodas inenarrabili misericordiae Dei supplicationum hostias obtulerunt, & sacris orationibus, elemosynarum largitionibus, maximè autem salutaris sacrificij oblationibus pro aeterna requie totis viribus instituerunt.

De simili apparitione Bernardi, qui grossus dicebatur.

CAPVT XI.

CONSIMILE huic penè idem de Bernardo cognomento grosso miraculum, ab eisdem quos supra memorauimus relatoribus accepi. Hic namque nobilitate & potentia seculari illustris, munitiones quasdam Cluniacensi monasterio proximas possidebat, multaque mala eidem loco atque alijs circumpositis ecclesijs inferebat. Qui tandem mutato spiritu, malis suis finem imponere deliberans, ad supradictum venerabilem patrem Hugonem venit, atque pro peccatis suis orationis Romam se velle perge-